

usmrcovány; § 2 tohoto zákona dává pak zem. úřadu oprávnění měniti dobu hájení určitých druhů zvěře. Čtou-li se tato ustanovení ve své souvislosti, plyne z nich toliko, že pro lovnou zvěř je stanovena všeobecně doba hájení od 1. února do 31. července, že však pro určité druhy lovné zvěře jsou buď již zákonem samým stanoveny výjimky z tohoto všeobecného pravidla nebo dána zem. úřadu pravomoc, takové výjimky stanoviti. Zákon tedy nikterak nepraví, že by jen ony druhy zvěře, pro které je stanovena zvláštní, od všeobecné doby odlišná doba hájení, bylo lze ve smyslu honebního zákona pokládati za lovnou zvěř; naopak nutno pojem lovné zvěře pokládati za pojem širší, do kterého spadají sice ony druhy, pro které je stanovena zvláštní, odchýlná doba hájení, aniž jej však zcela vyplňují, neboť mohou tu zůstatí ještě jiné druhy, pro které platí pak všeobecné ustanovení § 32. Nelze proto z okolnosti, že pro divoké holuby nebyla stanovena zvláštní doba hájení, ještě právem dovozovati, že již proto divoký holub vůbec není lovnou zvěří. Jiné námítky stížnost v tomto prvém sporném bodu nemá.

Co se druhého přestupku týče, opírá se žal. úřad o zjištění bezpečnostních orgánů, že st-l, byv dne 28. května 1932 přistižen při výkonu myslivosti, nebyl v držení písemného povolení pána myslivosti. Stížnost naproti tomu poukazuje k tomu, že st-l na důkaz, že měl písemné povolení, žádal za výslech J. Sch. a opětovný výslech bezpečnostního orgánu, na kteréžto návrhy však žal. úřad nevzal zřetele. Ze spisů správních je však zřejmo, že bezpečnostní orgán, jenž svého času st-le pozastavil, byl na návrh st-lův opětně vyslechnut, že na své původní výpovědi setrval a že výsledek tohoto šetření byl st-li dán na vědomí. Odporuje tedy spisům tvrzení stížnosti, má-li se jí rozuměti tak, že úřad přešel přes návrh odvolání, aniž opětovný výslech provedl. Má-li však ten smysl, že žal. úřad vzal za základ svého rozhodování výpověď bezpečnostního orgánu a že neuvěřil opačnému tvrzení st-lovu, je k tomu podotknouti, že je věcí úřadu, aby volně hodnotil průvodní prostředky; že by úřad v oné výpovědi neměl dostatečný podklad pro závěr, že st-l se nevykázal písemným povolením majitele myslivosti, nebo že žal. úřad opominul odůvodniti, proč právě výpovědi bezpečnostního orgánu přikládá více víry než tvrzení st-lovu, stížnost nevytýká. Co se pak týče výslechu J. Sch., uvedl žal. úřad, že výslech jeho nepokládal za nutný, ježto ze spisů nejde najevo, že byl přítomen, když se st-l přestupku dopustil, takže by se nemohl vyjádřiti o tom, zda právě v okamžiku přestupku byl st-l v držení písemného povolení pána myslivosti; uznal tedy žal. úřad výslech jmenovaného svědka za bezvýznamný, poněvadž nemohl potvrditi, zda st-l měl v okamžiku odstřelu písemné povolení pána myslivosti při sobě. St-l však ani nebrojí proti právnímu názoru úřadem zde vyslovenému, ani netvrdí ve stížnosti, že měl písemné povolení v době odstřelu holuba při sobě, nelze proto ani v tomto bodě shledati nař. rozhodnutí nezákonným nebo vadným.

Č. 12.881.

S a m o s p r á v a o b e c n í: * Při vzestupu hodnoty nad 600% vyměřuje se dávka z přírůstku hodnoty podle § 12 odst. 1 lit. B pravidel

ve znění vlád. nař. č. 121/1926 Sb. z částky do 600% sazbou 5% a z částky přírůstku hodnoty převyšující 600% sazbou 25% (nikoli sazbou 5+25%).

(Nález z 29. dubna 1937 č. 12.355/37.)

V ě c: Město Liberec proti rozh. zem. úřadu v Praze z 31. října 1934 o dávce v přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t .

D ů v o d y: Platebním rozkazem z 18. března 1934 vyměřila rada města Liberce Heřmanu J. dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí z převodu smlouvou trhovou z 23. ledna 1934 tak, že vyměřila 5% dávku z celého základu pro vyměření dávky a dalších 25% z částky přírůstku hodnoty převyšující 600% nabývací hodnoty. Zem. úřad v Praze nař. rozhodnutím tento platební rozkaz zrušil z těchto důvodů: »Vlád. nař. č. 121/1926 Sb. nahradilo dosavadní odstupňování dávky dvojitou sazbou, a to 5% pro normální zisky a 25% pro zisky převyšující 600%, tudíž pro zisky abnormální. Předpis § 12 ve znění vlád. nař. č. 121/1926 Sb. nelze vyložit tak, že se vypočítá dávka nejdříve z celého přírůstku, kterýžto výsledek se pak ještě zvýší o 25% z částky přesahující 600%. Paragraf 12 odst. B 1, mluvě o přírůstku nad 600%, má zřejmě na mysli, že pro tento přírůstek platí pouze sazba 25%. Pro jiný postup při vypočítávání dávky není opory v zákoně.«

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvážil nss takto: — —

Na sporu jest otázka, vyměřuje-li se 5% dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí podle 1. odst. B § 12 dávk. prav. vlád. nař. č. 143/1922 Sb. ve znění vlád. nař. č. 121/1926 Sb. při vzestupu hodnoty nad 600% toliko z části přírůstku rovnající se 600% nabývací hodnoty zvětšené o přípočty podle § 8 prav., či z celého přírůstku tvořícího základ pro vyměření dávky.

Podle cit. předpisu činí dávka z přírůstku hodnoty v procentech z částky, která byla vzata za základ vyměření dávky, stal-li se nabývací převod před 1. lednem 1923, 5% při vzestupu hodnoty nad 5% až včetně do 600% nabývací hodnoty zvětšené o přípočty podle § 8; při vzestupu hodnoty nad 600% předpíše se mimo to 25% z částky přírůstku hodnoty převyšující 600%. Toto ustanovení učinilo průlom do dosavadního způsobu vyměřování dávky jednotnou procentní sazbou z celého základu pro vyměřování dávky a rozdělilo základ vyměření dávky (§ 11/3) na dvě části, z nichž první se rovná vzestupu 5%—600% nabývací hodnoty zvětšené o přípočty podle § 8 prav., druhá vzestupu nad tuto mez. Předpis ten nestanoví tedy 5% sazbu bez omezení, nýbrž omezuje ji — sleduje tu i dikcí normy dosavadní způsob vybírání dávky, která se stanoví sazbou podle procentního poměru nabývací hodnoty zvětšené o přípočty § 8 k základu vyměření dávky, — výslovně na část přírůstku rovnající se vzestupu hodnoty nabývací od 5% do 600%. Dlužno proto souditi, že 5% dávce není podroben celý přírůstek, nýbrž jen jeho část do výše 600% ceny nabývací. Ze slov »mimo to« nelze nic pro daný spor vytěžit, neboť ta jen naznačují, že se při vzestupu

hodnoty nad 600% vybírá dávka dvojí sazbou, t. j. jednak sazbou 5% z části přírůstku do výše 600% ceny nabývací a jednak sazbou 25% z toho, co přírůstek 600% přesahuje. Názoru tomu svědčí i okolnost, že dosavadní maximální sazba dávky činila 25%, vlád. nař. č. 121/1926 Sb. nelze pak imputovati úmysl, sazbou tu zvyšovati na 30%, poněvadž zcela nepochybně sledovalo tendenci dávku spíše snížit.

Č. 12.882.

Školství. — Zaměstnanci veřejní: * Učiteli, kterému bylo při převodu do platů podle učitelského zákona č. 104/1926 Sb. přiznáno ke dni 1. ledna 1926 výchovné podle cit. zákona na 2 nezaopatřené děti a přídavek podle § 39 téhož zákona na 3. až 6. nezaopatřené dítě, nepřísluší nárok na výchovné pro nezaopatřené dítě narozené za účinnosti učitelského zákona, dokud má ještě aspoň 2 nezaopatřené děti narozené před účinností učitelského zákona, u nichž není důvodů vylučujících nárok na výchovné.

(Nález z 29. dubna 1937 č. 12.411/37.)

V ě c: František M. v Nitře proti rozh. referátu min. školství a nár. osvěty v Bratislavě z 19. května 1934 o výchovném a přídavku na děti.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím byla st-li, def. správci státní lidové školy, ve smyslu ustanovení odst. 9 § 30 učit. zákona provedena nová úprava výchovného a přídavku na děti takto: Do 30. září 1927 měl st-li nárok na výchovné na děti Františka, narozeného 25. září 1909, Gabrielu, narozenou 22. března 1913, ročně 3.000 Kč, a přídavek na děti Magdalenu, narozenou 25. října 1915, Annu, narozenou 7. června 1917, Juraje, narozeného 18. prosince 1920, Martu, narozenou 6. listopadu 1922, ročně 3.600 Kč. Když st-lův syn František dnem 25. září 1927 dovršil 18. rok svého věku a přestal studovati, nárok na výchovné na toto dítě zanikl, ale výměra výchovného a přídavku na děti se od 1. října 1927 do 30. listopadu 1927 nemění, neboť zaniklý nárok se přesunul na syna Josefa, narozeného 21. března 1925, který 13. listopadu 1927 zemřel. Od 1. prosince 1927 do 31. července 1933 přísluší st-li výchovné na děti Gabrielu a Magdalenu, ročně 3.000 Kč, a přídavek na děti Annu, Juraje a Martu, ročně 2.700 Kč. Poněvadž podle st-lova oznámení dcera Gabriela jest od 25. července 1933 zaopatřena, přísluší st-li od 1. srpna do 31. prosince 1933 výchovné na děti Magdalenu a Annu, ročně 3.000 Kč, a přídavek na děti Juraje a Martu, ročně 1.800 Kč. Ježto st-lův syn Juraj zemřel 22. prosince 1933, přísluší st-li od 1. ledna 1934 výchovné na děti Magdalenu a Annu, ročně 3.000 Kč, a přídavek na Martu, ročně 900 Kč.

O stížnosti nss uvážil toto:

Po stránce právní vytýká stížnost nař. rozhodnutí, že žal. úřad v rozporu s učit. zákonem č. 104/1926 Sb. a s intencí tohoto zákona má zato, že při stanovení výše výchovného s přídavkem na děti je hle-